

HELLO HOND

trend

Buitenlandse zwerfhondjes met smeekogen adopteren voelt goed. Maar of zo'n reddingsactie via Marktplaats slim is?

tekst NIENKE BLOKHUIS foto ANTONIO GRANATA

Met mijn ogen strak op de schuifdeuren van Aankomsthal 2 doe ik wat iedere wachtende op Schiphol doet: in gedachten een *Hello Goodbye*-gesprek met Joris Linssen oefenen. 'Op wie ik sta te wachten? Nou, op eh, Snoopy. Dat is een hond. Mijn hond. Althans, het wordt mijn hond. Uit Spanje. Die naam heb ik niet bedacht hoor, daar gaan we meteen wat aan doen. Nee, ik heb haar nog nooit in het echt gezien. Alleen op een korrelige foto op Marktplaats. Waarom helemaal uit Spanje? Nou, ehm. Goeie vraag.'

Natuurlijk zou Joris die vraag stellen. Net als alle vrienden aan wie ik vertelde dat ik een buitenlandse hond nam. En nu, op Schiphol, met de adoptiepapieren in mijn hand, vraag ik het mezelf ook weer af. Is dit wel zo slim? Wat als ze zwaar getraumatiseerd is, schuimbekend het vliegtuig uit rent of allerlei verborgen gebreken heeft? Maar dan zie ik een vrouw die ik herken van de website van Stichting International Animal Care. Met een man duwt ze een kar met grote

witte boxen voor zich uit, waar even later het ene hondje na het andere wordt uitgehaald. Tot zover ziet alles er goed en kwispelend uit. 'Oh, en deze heeft een beetje last gehad van de turbulentie', zegt de man achter de kar, terwijl hij de laatste uit de bak vist. Het beest is mager, schuchter, met poep in haar vacht, nog stoned van de reisziektepil. Ik herken haar vaag van de foto. Mijn hond. Lieve god. Waar ben ik aan begonnen. Ik overhandig snel de envelop met 250 euro aan de vrouw achter de witte boxen en haast me naar de parkeerplaats. Als ik Schiphol uitloop, zie ik mensen vertederd kijken naar het sneue hoopje in mijn armen. Ik volg hun blik. Vochtige hondenogen kijken terug. Zucht.

'Joris, nog even terugkomend op je vraag. Had ik hier niet gestaan, dan zwierf Snoopy nu door de straten van Alicante, waarschijnlijk zwanger van een ranzige reu, onder de vlooiën en god weet wat nog meer. Of, erger nog, ze zou zijn weggestopt in een Spaans asiel waar ze haar zonder pardon afmaakt als ze niet wordt opgehaald. En als ik zo'n arm dier

kan helpen, wie ben ik om dat dan te laten?'

Oké, misschien niet helemaal naar waarheid geantwoord. Want in eerste instantie wilde ik een hond om mijn eenzame thuiswerkbestaan wat leuker te maken. Dus belde ik naar het telefoonnummer op Marktplaats, naast een foto van een grappig klein hondje met donkergrijs piekhaar, oren met een knikje en twee vlekken rond de ogen, die haar blik iets eeuwig smekends gaven. Dat mij vervolgens aan de telefoon werd verteld dat het beest eerst uit Spanje moest komen, maakte me toen al niet meer uit. De moeder van dit hondje zwanger van straat geplukt en tijdelijk opgevangen door een gezin in de bergen bij Alicante. Om een van de pups te adopteren, moest ik in een mail kort iets vertellen over mezelf, mijn partner en hoe en waar ik woonde. Dat dit driehoog-achter in een drukke stad was, maakte blijkbaar niet uit: na een week hoorde ik dat de adoptie was goedgekeurd. Daarna kwam de bevestiging dat de inenting waren gezet, de honden gechipt, paspoorten

Als ik Schiphol uitloop, zie ik mensen vertederd kijken naar het sneue hoopje in mijn armen

waar eten wat kopen

wat dragen wat doen

geregeld en de Transavia-tickets geboekt. Nog geen drie weken na het eerste telefoontje stond ik op Schiphol, met in de tas een fonkelnieuwe hondenriem.

Inmiddels weet ik dat ik niet de enige samaritaan ben. Als ik door het park loop met mijn hond, die nu Doortje heet, struikelen we over de Chico's, Pedro's en Pablo's. Ze komen uit landen als Spanje, Portugal en Griekenland, maar ook uit het oosten: Bulgarije, Roemenië en Polen. Hoeveel honden naar Nederland worden gehaald, is niet bekend; alleen Buzhonden.nl, een particuliere informatiewebsite, deed een poging: in 2009 telde zij 5.000 honden en in 2012 8.300, geholpen door 175 organisaties. En dan zijn er nog de adopties door vakantiegangers, die met een viervoeter thuiskomen, en de reddingsacties door particulieren. Zoals door Sami Veerman (51), die geregeld uit Portugal zwerfhonden en -katten meeneemt. 'Ik heb daar een huis, de zwerfhonden bieden zich er zelf aan', vertelt ze me als we elkaar in het park tegenkomen. Zo vond ze ook haar eigen hond Dex, een vro- →

waar eten wat kopen

wat dragen wat doen

lijk exemplaar met flaporen en van een handzaam formaat. Hoewel haar hond duidelijk anders is dan de mijne, vertonen ze gelijkenissen. De manier van rennen, de slimme blik, het levendige en strontewijze karakter. 'Dat komt doordat bijna alle Zuid-Europese honden iets van het Podengo-ras hebben', legt Sami uit, 'wat oorspronkelijk een windhond is. Eenmaal gekruist met een ander ras, komen daar mooie hondjes uit.'

Nadat ik de Podengo in Google Afbeeldingen uitvoerig heb bekeken, zie ik ineens overal afstammelingen. Het is het archetype bastaardhondje, niet gepolijst als een rashond, maar met rommelig uiterlijk. Vaak in fietsmandformaat, soms een beetje groter, meestal met een zwiepende krulstaart. Een hondje zoals ze in kinderboeken worden getekend en vast daarom zo populair.

Inmiddels heeft Sami een stuk of zes naar Nederland gehaald. 'Dat gaat niet helemaal zoals het hoort hoor', geeft ze direct toe. 'Ik heb inmiddels zo mijn contacten, weet welke dierenartsen een inenting willen antedateren. Een prik voor rabiës moet je minstens twee weken van tevoren laten zetten. Maar als ik drie dagen later terugrij naar Nederland, laat ik daar echt niet een hond voor achter. De kans op hondsdolheid is zo klein.' Dat klinkt niet echt koosjer en dat weet Sami ook. 'Laten we eerlijk zijn: twee weken na zo'n medische keuring kan alsnog blijken dat zo'n hond iets onder de leden heeft.' Bij thuiskomst houdt ze de

honden eerst even bij zich, 'voor de zekerheid', daarna zet ze advertenties op Marktplaats. Ze vraagt een bedrag waarmee ze de inentingen kan betalen. 'Ik doe het uit liefde voor de dieren.'

Op Marktplaats blijkt Sami niet de enige. De meeste advertenties zijn afkomstig van adoptieorganisaties die honden van de straat of uit buitenlandse asiels opvangen. Vrijwilligers laten de honden keuren door een dierenarts en brengen ze dan mee naar Nederland. Waarom toch al die moeite? Volgens Sami heeft het met de eisen van de Nederlandse asiels te maken. Daar zitten vaak honden met een gebruiksaanwijzing: honden die niet lang alleen kunnen zijn of niet van kinderen houden. 'En dan komt uiteraard niet iedereen in aanmerking als nieuwe eigenaar', zegt Majori Meijer, gedragstherapeut van Stichting Dierenopvangcentrum Amsterdam. Overigens merkt zij in haar opvang niets van een terugloop van de vraag naar asielhonden; wel bespeurt ze een 'imagoprobleem'. 'Al zoekt de Nederlandse asielhond net zo goed een thuis, hij wordt minder zielig gevonden dan de buitenlandse hond', legt ze uit. 'Mensen willen het idee hebben dat ze een dier redden.' Heel nobel, maar niet ongevaarlijk. Gelukkig vond de dierenarts bij Doortje geen verborgen gebreken; enkel een lichte onderbeet, wat veel likes op Instagram oplevert. Maar tijdens mijn uitlaatsessies hoor ik geregeld spookverhalen over

Tijdens het uitlaten hoor ik spookverhalen over honden met een verborgen gebrek

Hondenadoptiechecklist:

- Is het dier negatief getest op de ziektes babesiose, ehrlichia en leishmaniose? Heeft het een gezondheidsverklaring en een officieel Europees paspoort?
- Is het gechipt en gevaccineerd – en zijn hier schriftelijke bewijzen van?
- Kan je de hond teruggeven aan de stichting als het toch niet blijkt te klikken?
- Worden door de stichting eisen gesteld aan de nieuwe eigenaar?
- Er zijn buitenlandse honden in omloop die door broedfokkers onder slechte omstandigheden worden gefokt en doorverkocht als zwervhonden. Denk je dat een organisatie zich hieraan schuldig maakt, geef dit dan door aan de Dierenbescherming.

honden die bij thuiskomst een gebroken kaak bleken te hebben of een vreemde hersenaandoening ('kijk, je kunt het zien, hij trekt nu raar met zijn kop'). Vorig jaar werden er in Nederland twee Bulgaarse honden afgemaakt, omdat ze besmet bleken met het rabiësvirus. Een jaar eerder gebeurde hetzelfde bij een geadopteerd hondje uit Marokko. Het is een van de redenen waarom de Dierenbescherming geen voorstander is van adoptie. 'Die adoptiestichtingen hebben heus het hart op de goede plek, maar met het weghalen van honden los je het dierenleed in het land van herkomst niet op', legt woordvoerder Dik Nagtegaal uit. 'Liever zien we dat organisaties uit het land van herkomst worden gesteund.' Maar reden voor ingrijpen, ziet de organisatie niet: 'We raden het alleen af als mensen ernaar vragen.'

En dat is precies wat ik mezelf ook vaak afvraag. Kan ik het een ander aanraden, een buitenlandse hond? De mijne heeft een jaar moeite gehad met alleen thuis zijn. Toeval of toch een levensles van haar dakloze moeder? En dat ze gek is op vieze tissues op straat en blaft tegen visite met harde stemmen en hoedjes: is dat een overlevingsmechanisme, een trauma of gewoon raar hondgedrag? 'Ach, ieder beest heeft wel wat', sust een oudere dame in het park als ik vraag naar de tekortkomingen van haar Griekse adoptiekind. 'Die van mij heeft een bloedhekel aan nordic walkers. Maar daar kan ik eigenlijk wel inkomen.'